

Hồi 20

Chiêng Trống Đều Vàng

Bỗng nhiên nghe Diêu Nguyên đạo nhân lớn tiếng nói:

- Người thắng được ta rồi hãy tranh chức chưởng môn Chung Nam cũng không muộn.

Người cũng lướt tới theo lời nói, chưởng phong xuất ra vù vù, chớp mắt đã đánh vào giữa ngực Diêu Vũ đạo nhân.

Diêu Vũ cười nhạt, nói:

- Khá lắm ! Ta cũng muốn xem thử trong mấy năm qua công phu của người tiến bộ được bao nhiêu.

Nói đoạn, lão xoay người như chớp, thế chưởng của Diêu Nguyên lập tức đánh vào hư không. Diêu Nguyên vội trở bộ, thu hồi hữu chưởng cùng lúc tả chưởng kích ra, nhằm đánh vào huyết Kỳ Môn trước ngực Diêu Vũ đạo nhân.

Diêu Vũ cười nhạt và lách người tránh né, đồng thời miệng nói:

- Sư huynh ta sẽ cho người ba chiêu.

Song chưởng của Diêu Nguyên lại đánh hụt. Bỗng nhiên lão quát lớn một tiếng rồi vung tiếp song chưởng đánh thẳng vào người Diêu Vũ . Chưởng này đã vận toàn lực, chưởng phong vù vù khiến đạo bào của Diêu Vũ tung bay. Bấy giờ mới có thể thấy công phu thật sự của Đa Thủ chân nhân, lão ngửa người như muốn ngã ra đất, nhưng lập tức thi triển Thiết Bản Kiềm thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Nên biết khi giao thủ tỉ đấu, trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không chẳng ai dám thi triển loại công phu Thiết Bản Kiềm này. Bởi lẽ khi thân hình ngửa ra sau thì thượng, trung, hạ đều bị để lộ, chẳng khác gì dâng toàn thân mình cho đối phương. Chỉ cần đối phương cách không xuất ra một chiêu thì dù không bị đánh trúng, nhưng thế tất sẽ bị đối phương cướp tiên cơ.

Nhưng Diêu Vũ đạo nhân lại thi triển công phu này một cách nhẹ nhàng, khiến quần hào bất giác kêu thất thanh. Diêu Nguyên chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tiếp tục cuồng công mãnh kích. Nào ngờ trong tình thế như vậy mà cước bộ của Diêu Vũ đạo nhân vẫn có thể xoay chuyển, thân hình vừa ngã xuống thì đột nhiên biến đổi vị trí. Thế chưởng tan bia phá thạch của Diêu Nguyên lại đánh hụt một lần nữa.

Lực cũ của Diêu Nguyên đã tận xuất, lực mới chưa kịp tái sinh, trong tình hình đó thì thân thể Diêu Vũ đột nhiên bật dậy, hữu chưởng phát ra như chớp. Thế chưởng này nhằm kích vào mạn sườn trái của Diêu Nguyên.

Diêu Nguyên đạo nhân lắc người tránh né, thì ra chưởng này Diêu Vũ chỉ sử dụng phân nửa chân lực mà thôi. Lúc này lão nhìn Diêu Nguyên và cười nhạt, nói:

- Ngũ đệ ! Người còn phải theo sư huynh học thêm mấy năm nữa !

Trong ngũ khí hàm chứa đầy vẻ châm chọc.

Diêu Nguyên đạo nhân đánh hụt ba chiêu, rồi lại bị đối phương xuất một chiêu đánh trúng thì bất giác ngỡ người, nhất thời chẳng nói nên lời.

Quần hào cũng vô cùng kinh ngạc, bởi lẽ vừa rồi bọn họ đã tận mắt trông thấy công phu của Diêu Nguyên, bây giờ bị Diêu Vũ xuất một chiêu là đã lộ bại tướng, bất giác mọi người bị công phu của Diêu Vũ làm cho kinh khiếp.

Diệu Pháp đạo nhân mặt xanh như thép, lão lướt đến khế đẩy Diêu Nguyên và nói:

- Ngũ đệ ! Người lui đi trước đi !

Đoạn, lão trừng mắt nhìn Diêu Vũ đạo nhân và trầm giọng nói tiếp:

- Mấy năm qua công phu của người quả nhiên có tiến, có điều dù võ công của người có cao đến đâu thì đệ tử môn hạ Chung Nam mà ta đang có cũng không thể thừa nhận hạ bại hoại như người là chưởng môn chân.

Diêu Vũ đạo nhân lại ngửa mặt cười lớn một tràng. Tràng cười chưa dứt thì đột nhiên có một tràng cười khác vang lên từ bên cạnh điện thờ. Quần hùng đều lưng búng lỗ tai, vội bịt tai và nhìn sang thì thấy người phát ra tiếng cười đó là một vị khách đến từ Thanh Hải, tức Tiền Dực, người mà thủy chung không nói không động. Lúc này hắn vừa cười vừa chậm rãi bước ra, mục quang sắc lạnh quét nhìn tứ phía, tiếng cười cũng đột nhiên chuyển thành tiếng cười nhạt, hắn nhìn Diệu Pháp rồi nói:

- Chuyện này khiến tại hạ có chút không hiểu rồi, lần này quý phái tuyển chọn chưởng môn, lại phiền đến võ lâm hào sĩ trong thiên hạ, có lẽ cũng vì hai chữ “công bằng” mà thôi, Diêu Vũ đạo trưởng này đã là môn hạ Chung Nam, lại vừa dùng tuyệt kỹ khổng chế đấu trường, lẽ đương nhiên phải là chưởng môn Chung Nam. Không lẽ đạo trưởng còn muốn nuốt lời trước mặt anh hùng thiên hạ ?

Nói đoạn hắn lại cười nhạt một tràng.

Diệu Pháp đạo nhân càng thêm tái mặt, lão quát lớn:

- Chuyện của tệ phái, đệ tử tệ phái tự biết xử lý, không dám phiền các hạ lo lắng cho tệ phái.

Tiền Dực ngửa mặt cười ha ha đoạn nói:

- Chuyện thiên hạ thì người thiên hạ đều có thể quản, nếu đạo trưởng không muốn người khác quản vào chuyện của phái Chung Nam thì hà tất phải mời anh hùng trong võ lâm hào thiên hạ đến đây ? Lẽ nào những võ lâm hào sĩ này đều phải chịu sự sai khiến của các hạ ? Tùy ý các hạ gọi là đến, xưa là đi ?

Diệu Pháp đạo nhân vốn không giỏi tranh biện, lúc này bị đối phương tấn công dồn dập bằng những lời sắc sảo, khiến lão càng tức càng không nói ra được.

Diệu Vũ đạo nhân liền đến cung thủ chào Tiên Dực, đoạn cười lớn, rồi nói:

- Các hạ đã vì võ lâm thiên hạ chủ trì công đạo, bản đạo vô cùng cảm kích ...

Lão háng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

- Từ này trở đi bản đạo Diệu Vũ là chưởng môn Chung Nam, có chỗ phải phiên các vị hào kiệt ...

Lời chưa dứt thì Diệu Pháp đã quát lớn:

- Phản đồ ! Người xuống đây với ta.

Vừa nói lão vừa tung người bổ nhào về phía Diệu Vũ, thập chỉ trương ra, chụp vào yết hầu đối phương. Thế bổ nhào này đã có chín phần mười là quyết tâm liều mạng.

Diệu Vũ thấy đấu pháp này của đối phương thì cũng bất giác cả kinh, thân hình vội xoay chuyển lướt ngang ba thước. Tuy nhiên vẫn cảm thấy tiếng gió buốt lạnh bay vù qua bên người.

Diệu Vũ định nhân nhìn lại thấy Diệu Pháp đạo nhân đã rơi xuống đất, Tiên Dực lại đứng bên cạnh cười nhạt, hữu thủ vẫn không ngừng tung hứng chiếc thất lưng. Hắn cười nhạt, nói:

- Tiên Dực này muốn vì võ lâm mà chủ trì công đạo, dựa vào đâu mà bảo Diệu Vũ đạo trưởng không thể lên làm chưởng môn Chung Nam chứ ?

Nguyên vừa rồi khi Diệu Pháp tung người nhào đến, trước ngực lão hoàn toàn bỏ trống, điều đó phạm vào đại kỵ của võ gia. Vì thế mới bị Tiên Dực dùng thân pháp cực nhanh lướt tới, thừa cơ xuất một chưởng đánh vào trước ngực Diệu Pháp.

Thân thủ của hai người đều nhanh, quần hào chỉ cảm thấy bóng người hoa lên trước mắt là Diệu Pháp đã rơi xuống đất rồi. Và sự thắng bại cũng chỉ phân trong một chiêu đó, vì vậy mà quần hào đều kinh hãi kêu thất thanh.

Tiên Dực lại cười nhạt rồi nói:

- Trong số đệ tử Chung Nam, nếu còn có kẻ nào bất phục Diệu Vũ đạo trưởng thì vẫn có thể dùng tuyệt kỹ tranh chức chưởng môn với lão đạo. Trong võ lâm quần hào, nếu có ai cho rằng tại hạ làm vậy là không phải thì cũng có thể chỉ giáo cho Tiên Dực một vài cao chiêu.

Nói đoạn, hắn quét mục quang nhìn về phía chiếc chiêng treo bên phải đại điện, cách chỗ hắn đứng chừng bốn trượng. Bỗng nhiên hắn mỉm cười rồi phóng chiếc thắt lưng trong hữu thủ ra, theo đó là một luồng kinh phong đánh thẳng vào chiêng kêu “boong” một tiếng.

Quần hào lại bị công phu trên Đàn Chỉ Thần Đạo đã đạt đến độ xuất thần nhập hóa của hắn làm cho lạnh người, bất giác rùng mình kinh khiếp.

Tiền Dục cười lớn một tràng đầy ngạo mạn, đoạn nói:

- Bây giờ chiêng đã vang, sau mười tiếng chiêng mà các vị không có dị nghị gì thì Diệu Vũ đạo trưởng sẽ là chưởng môn Chung Nam phái.

Nói đoạn hắn xuất thủ chỉ phát ra, lại một tiếng chiêng nữa vang lên.

Bát Quái Thần Chưởng Phạm Trung Bình buông một tiếng thở dài, lão tự vấn thì hình như công lực mấy mươi năm của lão vẫn không phải là địch thủ của thiếu niên này. Lão cảm thấy mình không cần ở lại đây nữa nên phát tay áo rồi bước ra khỏi điện thờ. Mai Hoa Kiếm Đổ Trường Khanh cũng nổi gót.

Lúc này sắc diện của đệ tử Chung Nam đều xám xịt như đất, bọn họ chẳng biết phải làm thế nào. Lúc tiếng chiêng thứ tư vang lên thì Huyền Hóa đạo nhân bước ra trước, nhưng trước mắt là một bức màn hàn quang, bọn đạo nhân đi với Diệu Vũ đạo nhân đều đã xuất trường kiếm, chỉ cần Huyền Hóa có chút cử động là sẽ xảy ra một trường huyết chiến ngay.

Chiêng vang đến tiếng thứ sáu, cõi lòng Huyền Hóa bấn loạn, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Bởi vì hắn biết mình tuyệt đối không phải là địch thủ của đối phương, nhưng cũng không thể để Diệu Vũ đạo nhân làm chưởng môn Chung Nam ...

Tiếng chiêng thứ bảy vang lên ...

Đột nhiên bên trái đại điện có một tiếng quát sang sảng:

- Khoan đã !

Một bóng người lướt ra theo tiếng quát, thân pháp như dã hạc hành không, lướt đi mấy trượng trên đầu quần hào rồi hạ thân xuống trước điện thờ. Người này chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là Y Phong.

Quần hào đều cả kinh, Tiền Dục cũng cười nhạt một tiếng, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Y Phong thì đột nhiên hắn lui bước và luôn miệng nói:

- Được ! Được ! Thì ra các hạ cũng đến rồi, xem như ta đa sự ! Xem như ta đa sự !

Nói đoạn, hắn tung người lướt ra ngoài đại điện nhanh như chớp. Y Phong bất giác ngỡ người, nhất thời trong đầu rối như tơ vò, chàng không biết rốt cuộc là chuyện như thế nào. Tuy nhiên chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Diệu Vũ đạo nhân tuy là đệ tử Chung Nam, nhưng lại không được mọi người ngưỡng vọng, sao có thể làm chưởng môn một phái ? Đó là ý kiến của tại hạ, chẳng hay ý của các vị thế nào ?

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn sang Y Phong. Diệu Vũ đạo nhân cùng bọn kiếm khách đội lốt đạo nhân, mọi người chẳng biết chuyện gì xảy ra. Còn đệ tử Chung Nam thì nhìn Y Phong với vẻ kỳ vọng và vui mừng.

Diệu Vũ đạo nhân trở mắt nhìn Y Phong một lúc rồi gượng cười, nói:

- Được ! Được ! Các hạ đã có ý kiến như vậy thì bản đạo xin cáo lui.

Nói đoạn, lão tung mình lướt ra ngoài đại điện, bọn kiếm khách cũng lục tục nổi gót.

Quần hào không nén được kinh ngạc trong lòng, nên bất giác cùng đứng lên, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Y Phong, ngắm nhìn thanh niên đã khiến Tiên Dực và Diệu Vũ đạo nhân cuồng ngạo phải biết sợ mà cáo lui. Bất giác Y Phong cũng vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ. Việc chàng xuất đầu lộ diện chẳng qua là vì lòng chính nghĩa, nhiệt huyết thôi thúc, không muốn để cho Thiên Tranh Giáo đắc thủ. Khi xuất diện chàng cũng không chắc là mình có thể khống chế đương trường, nhưng chàng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Do đó, diễn biến của sự thật hoàn toàn bất ngờ đối với chàng.

Lúc này chính điện trở nên tĩnh lặng vô cùng, hồi lâu sau mới có vài tiếng xì xào bình nghị.

Đột nhiên trong đám đông có một người phóng ra rồi hạ thân xuống cạnh Y Phong. Không cần hỏi cũng biết, người này tất nhiên là Tiêu Nam Tồn. Trong lòng nàng cũng đang đầy hoài nghi và kinh ngạc.

Bấy giờ đệ tử phái Chung Nam mới dần dần trấn tĩnh trở lại. Đương nhiên là bọn họ vô cùng cảm kích đối với Y Phong, nhưng ngoài ra còn có cảm giác kinh khiếp. Chẳng biết thanh niên không có chút tiếng tăm trên giang hồ này, sao lại có thứ thần uy ghê gớm như vậy ? Vừa hiện thân là đã khiến nhiều cao thủ võ lâm phải kinh khiếp mà cáo lui. Nhưng tất nhiên là bọn họ không thể đem cảm giác trong lòng ra hỏi Y Phong.

Huyền Hóa đạo nhân bước tới trước, khấu đầu lạy Y Phong rồi nói:

- Tráng sĩ ra tay trợ nghĩa, ân này đức này đệ tử Chung Nam không dám nói lời báo đáp. Nhưng mong rằng tráng sĩ lưu lại đây giây lát để cho đệ tử bốn hái cùng khấu kiến tráng sĩ.

Y Phong vội đáp lễ và nói:

- Đạo trưởng chớ nói những lời như vậy, đây chỉ là chuyện trong bốn phận của tại hạ thôi mà.

Chàng ngừng giây lát rồi lại nói:

- Tại hạ từng thọ ân của quý phái, bây giờ được vì quý phái mà xuất chút tâm lực, đó là vinh hạnh của tại hạ.

Trong lòng chàng tuy vạn phần rối loạn, muốn tìm ra chút manh mối trong trăm ngàn đường tơ, nhưng cũng không thể trấn định tinh thần trả lời người ta trước.

Huyền Hóa đạo nhân lộ vẻ ngạc nhiên, hẳn không biết cái gọi là “thọ ân” mà Y Phong nói là nhằm chỉ điều gì.

Lúc này Diêu Pháp đạo nhân đã được Diêu Thông và Diêu Nguyên đỡ dậy, tuy lão bị Tiền Dực đánh một chưởng trúng ngực nhưng thương thế không quá nặng, bây giờ lão mới bước đến gần Y Phong và nói:

- Các hạ có phải là vị vừa rồi hỏi thăm Kiếm tiên sinh tiền bối ? Lúc nãy bản đạo nghe Huyền Đan sư diệt nói thì biết ngay là cứu tinh đã tới. Ôi ! Trời xanh quả nhiên có mắt, không để cho bọn ác ma hoành hành ngang ngược. Các hạ không những là ân nhân của mấy trăm đệ tử bốn phái mà còn là cứu tinh của võ lâm.

Nói đoạn, lão định quỳ xuống, miệng luôn nói:

- Xin nhân trước của bản đạo một lạy.

Y Phong không dám nhận đại lễ, chàng vội đưa tay ngăn cản và nói:

- Đạo trưởng chớ làm thế. Đừng nói là quý phái có đại ân với tại hạ, dù là người không liên can, nhưng đã thấy chuyện này thì cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn, đây vốn là chuyện thuộc bốn phận của tại hạ.

Bọn Diêu Pháp, Diêu Nguyên đạo nhân càng thêm ngạc nhiên, bởi lẽ bọn họ không biết chuyện Y Phong thọ thương nằm điều trị ở Huyền Diệu quán, vì khi bọn họ tỉnh lại thì Y Phong đã lên đường đi Vô Lượng Sơn. Hiện tại Y Phong đã biết nguyên nhân khiến bọn họ ngạc nhiên, nhưng tạm thời chàng không nói ra, chỉ mỉm cười rồi nói:

- Các vị đạo trưởng không cần quan tâm đến tại hạ, trước tiên hãy lo thu xếp chuyện trong quý phái, kéo các vị võ lâm hào kiệt phải chờ đợi lâu.

Diêu Pháp đạo nhân “à” một tiếng rồi nói:

- Có điều xin các hạ hãy ngồi lại nghỉ ngơi, chờ bốn phái thu xếp xong sẽ bái tạ đại ân.

Lão thở dài rồi tiếp lời:

- Bất luận thế nào thì hôm nay cũng phải bầu chọn ra chưởng môn nhân, kéo đêm dài lắm mộng, chờ lâu lại sinh biến.

Diêu Pháp đạo nhân vốn là đại đồ đệ của Ngọc Cơ chân nhân, một trong thất đại kiếm sư của võ lâm, nhưng vì tính tình thích tiêu dao tự tại, thanh tĩnh vô vi, nên không đạt trình độ cao thâm về phương diện võ công, đối với chuyện trong võ lâm càng không

có hứng thú. Do đó khi Ngọc Cơ chân nhân tạ thế, sư đệ của lão là Diệu Linh đạo nhân mới tiếp nhận chức chưởng môn.

Nào ngờ tâm đạo của Diệu linh không kiên định, bị sắc dục cám dỗ dẫn đến thân bại danh liệt, điều này khiến Diệu Pháp vô cùng đau xót.

Chờ cho quần hào im lặng, Diệu Pháp đạo nhân mới cao giọng nói tiếp:

- Bốn phái bất hạnh, bản đạo lại vô năng, không thể vì tiên sư mà xử lý phản đồ, vì võ lâm mà trừ bỏ hạng bại hoại, phiền chư vị phải bỏ thời gian đến dự đại hội, tội bản đạo thật đáng chết.

Quần hào trong đại điện vội nói lời khiêm tốn.

Diệu Pháp đạo nhân nói tiếp:

- Gần đây võ lâm bị bọn tà đạo tung hoành, đây có lẽ cũng là chuyện khiến các vị đau lòng, lần này tệ phái phá lệ cũ, công khi tuyển chọn chưởng môn, hy vọng qua lần chính đốn này mà môn phái có thể gánh vác một phần trách nhiệm trong võ lâm. Nào ngờ ... Ôi ! Nếu không may mắn được cao nhân giải nguy thì chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào.

Giọng của lão càng bi thương, ngừng một lát lão nói tiếp:

- Bây giờ xin các vị nán lại giây lát, tệ phái đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, xin mời chư vị dùng chung cùng tệ phái.

Quần hào đều im lặng ngồi nghe, đệ tử phái Chung Nam cũng trầm mặc không nói gì. Lát sau Diệu Pháp lại nói:

- Mời Diệu Nguyên sư đệ và Huyền Hóa sư đệet thượng đài, tranh chức vị chưởng môn ...

Diệu Nguyên đạo nhân thủy chung đứng cúi đầu không nói gì, thần sắc trên mặt càng lúc càng khó coi. Bỗng nhiên lão bước đến trước điện thờ, khấu lạy mấy cái rồi quay xuống nói với quần hào.

- Diệu Nguyên vô năng, không thể chế ngự địch nhân của bốn phái, nên càng không dám đứng ra tranh chức chưởng môn nữa. Huyền Hóa sư đệet tuổi trẻ đang thịnh, bất luận võ công hay phẩm chất cũng đều đáng được tuyển chọn ....

Lời chưa dứt thì lão buông một tiếng thở dài rồi cúi đầu. Hồi lâu sau lão mới nói tiếp:

- Còn như Diệu Nguyên - Bản đạo đã lập thệ trước điện thờ tổ sư, từ nay sẽ bế quan mười năm, nghiên cứu lại tuyệt nghệ của phái Chung Nam. Ngày sau nếu may mắn thành tài, như thế Diệu Nguyên mới không phụ công bồi dưỡng của tiên sư, bằng không Diệu Nguyên sẽ mai danh ẩn tích trong thâm sơn, không màng chuyện thế sự nữa.

Diệu Pháp đạo nhân tiếp lời:

- Ngũ đệ đã quyết ý như vậy thì quả thực ta rất cao hứng !

Huyền Hóa liền bước lên trước và nói:

- Đệ tử vô năng, đệ tử ...

Diệu Pháp khoát tay ngăn lại và nói:

- Người đừng thoái thác nữa, đảm đương những trọng trách trong thời kỳ này vừa là hạnh vận của người và cũng là bất hạnh của người đấy.

Mấy lời này khiến Huyền Hóa bất giác quỳ xuống đất.

Diệu Pháp thở dài rồi nói tiếp:

- Mong rằng người sẽ phục hưng được cơ nghiệp của tổ tiên, không làm trái với giáo huấn của sư tổ, và cũng chớ giống như sư phụ đã tạ thế của người ...

trước mặt võ lâm quần hào, làm sao lão có thể nói ra tội lỗi của sư phụ Huyền Hóa là Diệu linh đạo nhân ? Vì vậy lão đành ngừng lại giữa chừng, thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Hấn ... hấn chết sớm quá !

Võ lâm quần hào làm sao hiểu trong một chút tiết lộ của lão lại bao hàm một cố sự to lớn ? Y Phong nghe xong tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng lúc này cõi lòng chàng đã bị những kỳ sự mà chàng gặp phải xâm chiếm, đâu còn chỗ để suy nghĩ chuyện khác.

Thế là trong vô số tiếng thở dài, cuối cùng Chung Nam phái cũng tuyển chọn được một vị tân chưởng môn, đó là Huyền Hóa đạo nhân.

- o O o -